

2. CATALUNYA

2.1. ACTIVITAT LEGISLATIVA DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

A cura de JOAN VINTRÓ

Llei 1/1986 de la Generalitat de Catalunya, de 15 de febrer, sobre la Pesca Marítima de Catalunya (BOPC, 114; DOGC, 658)

La llei pretén una regulació unitària de la pesca marítima. La diferència competencial de la Generalitat respecte a la pesca en aigües interiors i exteriors és resolta per l'article 1, que declara que la regulació de la pesca és ja «dins l'àmbit de competències de la Generalitat»; per tant, segons els casos els poders de la Generalitat estaran limitats o no per les bases estatals.

Es regula l'atorgament de llicències, permisos i concessions. L'explotació d'un establiment de recursos marins renovables exigeix l'obtenció d'un permís o d'una concessió. Les sol·licituds de permisos i concessions per les confraries de pescadors i altres entitats associatives professionals gaudeixen d'una consideració especial, però els permisos i concessions s'han d'atorgar sempre pel sistema de concurs. La diferència més notable entre les concessions i els permisos és que aquests, contràriament al que passa amb les concessions, poden ésser lliurement revocats sense indemnització.

Els recursos marins són regulats tant pel que fa a l'extensió com pel que fa a la flota pesquera. La tècnica és la d'habilitació al Consell Execu-

tiu o a la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca perquè estableixin les corresponents regulacions sobre zones, períodes, horaris, característiques dels vaixells, captures màximes... Es preveuen també mesures de foment per millorar les estructures comercials dels productes de la pesca. És important en aquest sentit la col·laboració amb el pòsits o confraries els quals es consideren com a òrgans de consulta de l'Administració.

El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca és habilitat per regular l'activitat marisquera. Pot delimitar reserves en determinats bancs naturals per instal·lar-hi parcs i vivers de cultiu destinats a l'obtenció i selecció de llavors i parcel·les de reserva, en rotació d'extracció temporal prohibida. El Consell Executiu pot declarar zona d'interès marisquer les àrees que mereixen una protecció especial.

La llei regula també la pesca recreativa, les infraccions i sancions en matèria de pesca i la formació professional nàutico-pesquera.

JOAQUIM FERRET

Llei 2/1986, de 19 de febrer, de Bases sobre la Recepció de l'Ordenament de les Comunitats Europees en l'àmbit de la Comunitat Autònoma del País Basc, i Llei 4/1986, de 9 de març, de Bases de Delegació en el Govern per a l'Adequació de les lleis de Catalunya al Dret de les Comunitats Europees

L'efectivitat de l'adhesió a les Comunitats Europees obliga els poders públics existents en el si de l'Estat espanyol a donar compliment a l'ordenament comunitari, en els termes establerts en el Tractat d'Adhesió. Conseqüentment, les Comunitats Autònomes, dins l'àmbit de les seves competències, han d'adoptar les disposicions necessàries per complir les obligacions derivades de les normes comunitàries.

El volum del cabal comunitari en vigor en el moment de l'adhesió de l'Estat espanyol i la notable reducció del termini entre la signatura del Tractat d'Adhesió i la seva entrada en vigor, han fet necessari recórrer a la tècnica de la delegació legislativa per tal d'adequar certes lleis vigents a l'ordenament comunitari.

Amb aquesta finalitat, el Parlament basc i el Parlament de Catalunya han aprovat sengles lleis de bases en virtut de les quals es delega als respectius Governos la potestat de dictar normes amb rang de llei.

Les dues lleis fixen l'objectiu i l'abast de la delegació atorgada partint d'un principi comú que és el de l'adequació de les lleis incloses en els annexos respectius a l'ordenament jurídic comunitari. Però mentre que l'abast de la llei catalana s'esgota en aquesta funció adequadora —la qual afecta potencialment 27 lleis—, la llei aprovada pel Parlament basc fa extensiva la delegació a les matèries objecte de normes comunitàries vigents el 26 de novembre de 1985 que tinguin

incidència sobre matèries reservades a la llei i que no es corresponguin amb la legislació vigent en el País Basc.

Les diferències entre una i altra llei es manifesten també en el sistema de fixació de les bases o principis i criteris als quals ha de cenyir-se el Govern en l'elaboració dels decrets legislatius corresponents. D'acord amb la llei basca, tenen la consideració de bases les directives i altres normes de Dret comunitari l'aplicació de les quals exigeixi la promulgació de normes internes amb rang de llei. La norma no inclou una relació precisa i taxada de les disposicions comunitàries que acoten l'exercici de la delegació, sinó que es limitan a fer una remissió *in genere* al conjunt del Dret comunitari.

Diferentment, la llei aprovada pel Parlament de Catalunya limita el camp d'actuació del Consell Executiu al conjunt de directives i d'altres normes del Dret comunitari incloses en el seu annex, el qual conté la relació tancada de disposicions comunitàries que constitueixen els principis i criteris als quals haurà d'ajustar-se de forma exclusiva el Govern en l'exercici de la delegació legislativa. No s'ha atorgat al Consell Executiu de la Generalitat, doncs, una habilitació genèrica i il·limitada per dictar decrets legislatius sobre totes les matèries que són objecte de normes comunitàries i que incideixen en l'àmbit de competències de la Generalitat. El Govern català queda habilitat solament per adaptar algunes de les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya als manaments que es deriven de la normativa comunitària consignada a l'annex de

la llei suara comentada, sense que en l'exercici d'aquesta funció pugui entendre's a d'altres camps materials diferents dels que expressament s'hi acoten.

Aquestes diferències respecte de l'abast de la delegació no es donen en relació amb el termini per exercir-la —que en ambdós casos es fixa en sis mesos d'ençà de l'entrada en vigor de la llei— ni en relació amb el sistema establert per fer-ne ús —el qual permet en un i altre cas l'exercici de la delegació mitjançant un o més decrets legislatius, cadascun dels quals exhaureix íntegrament la delegació legislativa conferida respecte de la matèria que s'hi regula.

En relació amb el procediment d'elaboració dels projectes de decret legislatiu, la llei basca no conté cap previsió específica. Diferentment, la llei catalana estableix el requisit de l'informe preceptiu, tot i que no vincula el Govern, de la Comissió Jurídica Assessora —òrgan col·legiat a qui correspon l'alt assessorament jurídic del Govern de la Generalitat— com a garantia addicional de l'estricta compliment de la Llei de Bases de Delegació.

Les dues lleis fixen el sistema de control parlamentari de la legislació delegada, establint l'obligació de comunicar al Parlament el text dels decrets legislatius elaborats pel Govern. La llei basca no estableix els efectes de la comunicació al Parlament, els quals han de ser determinats d'acord amb l'article 52 de la

Llei 7/1981, del Govern, que preveu la tramitació dels decrets legislatius pel procediment de lectura única davant del Ple de la Cambra. Per la seva part, d'acord amb la llei catalana, la Mesa del Parlament, escoltada la Junta de Portaveus, ha de determinar la Comissió competent que haurà de conèixer, una vegada publicats, els decrets legislatius dictats pel Consell Executiu en compliment de la delegació legislativa atorgada.

En definitiva, les dues lleis comentades tenen un caràcter instrumental, però de gran transcendència pràctica en la mesura que constitueixen la primera manifestació de la integració normativa autonòmica en el marc comunitari.

Evidentment, amb aquestes lleis no s'esgota tota la problemàtica d'ordre legislatiu derivada de l'adhesió a les Comunitats Europees. El desplegament de les normes comunitàries amb incidència sobre àmbits competencials autonòmics i les obligacions derivades de l'inseriment d'un nou ordre jurídic en el complex sistema de fonts propi d'un Estat compost, com és el nostre, obliguen els poders públics a una tasca permanent d'adequació i de desenvolupament normatiu en l'exercici de la qual caldrà conciliar la distribució institucional de funcions amb la urgència i la complexitat tècnica sovint imposada per l'estricta compliment del cabal comunitari.

IMMA FOLCHI

Lleis promulgades a Catalunya en el període de gener a abril de 1986

LLEI 1/1986, de 25 febrer, de Pesca Marítima de Catalunya, *DOGC*, 658, 7-3-86.

LLEI 2/1986, de 6 de març, d'habilitació de crèdits en el pressupost vigent per un import de 20.000 mi-

lions de pessetes, destinats a operacions d'inversió. *DOGC* 658, 7-3-86.

LLEI 3/1986, de 10 de març, que declara paratge natural d'interès nacional els terrenys del vessant sud del massís d'Albera. *DOGC* 666, 26-3-86.

LLEI 4/1986, de 10 de març, de bases de delegació en el Govern, per a l'adequació de les lleis de Catalunya al Dret de les Comunitats Europees. *DOGC* 666, 26-3-86.

LLEI 5/1986, de 17 d'abril, de creació de l'entitat autònoma de Joc i Apostes de la Generalitat. *DOGC* 676, 23-4-86.

2.2. DISPOSICIONS ADMINISTRATIVES DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

A cura d'ISABEL BAIXERES
i M. EUGÈNIA CUENCA

DECRET 372/1985, de 13 de desembre, de regulació de l'exercici de les competències de la Generalitat en matèria d'espectacles i activitats recreatives i reestructuració de la Direcció General del Joc (DOGC 635, de 13 de gener de 1986).

DECRET 380/1985, de 27 de desembre, pel qual es regula el Consell Assessor i Coordinador de Protecció de Menors a Catalunya (DOGC 643, de 31 de gener de 1986).

DECRET 14/1986, de 30 de gener, sobre funcionament provisional de l'administració hidràulica de Catalunya (DOGC 644, de 3 de febrer de 1986).

El Reial Decret 2646/85, de 27 de desembre, traspassava les funcions i els serveis de l'Administració de l'Estat a la Generalitat en matèria d'obres hidràuliques. Mentre el Parlament de Catalunya no estableixi definitivament la configuració de les Aigües a Catalunya, es regula, transitòriament, l'organització transferida, adscriuint la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i conferint la Presidència de l'Organisme de Conca al Director General d'Obres Hidràuliques.

DECRET 9/1986, de 16 de gener, sobre procediment sancionador de la Llei 20/1985, de 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència (DOGC 646, de 7 de febrer de 1986).

En acompliment de les previsions de la Llei 20/1985, de 25 de juliol, aquest decret determina els òrgans competents per a la imposició de les sancions i mesures regulades a l'esmentada llei.

ORDRE de 31 de gener de 1986, de convocatòria del I Premi per a tesis o tesines sobre temes autonòmics (Presidència de la Generalitat) (DOGC 647, de 10 de febrer de 1986).

Amb l'objectiu d'estimular els estudis d'investigació sobre temes autonòmics dintre del món universitari català, s'obre la convocatòria per a la concessió del I Premi per a tesis o tesines sobre temes autonòmics i s'aproven les bases de la convocatòria.

Podran participar en el concurs les tesis o tesines presentades en una Universitat catalana des de l'1 d'octubre de 1985 fins al 30 de setembre de 1986, que recaiguin sobre aspectes jurídics, financers o sociològics del desenvolupament autonòmic de Catalunya, de qualsevol autonomia de l'Es-

tat espanyol o d'un règim subestatal d'altres països. L'Institut d'Estudis Autònoms elegirà el Tribunal que emetrà el veredict, i tindrà dret a 300 exemplars de l'obra quan es publiqui.

DECRET 18/1986, de 30 de gener, pel qual es regula l'exigència del coneixement de la llengua catalana per part dels funcionaris del Cos de Mestres dels nivells de Pre-escolar i d'EGB que s'incorporin al sistema educatiu de Catalunya (*DOGC 647*, de 10 de febrer de 1986).

Decret que pretén fer compatibles els drets de l'alumne a rebre l'ensenyament del català o en català amb els drets estatutaris del Magisteri públic, i establir un únic tractament per als mestres de nova incorporació al sistema educatiu de Catalunya i per als qui, procedents d'altres Comunitats Autònomes, s'hi incorporen mitjançant concurs de trasllats.

DECRET 23/1986, de 30 de gener, pel qual es crea el Comitè Assessor per a l'estudi de l'organització de l'Administració de la Generalitat (*DOGC 651*, de 12 de febrer de 1986).

Crea el Comitè Assessor per a l'estudi de l'organització de l'Administració de la Generalitat, amb les següents funcions: a) L'estudi de les diferents tècniques administratives d'organització i de les relacions de la Generalitat amb els administrats; b) L'elaboració i l'execució de les propostes d'organització de l'Administració de la Generalitat.

ORDRE de 10 de gener de 1986, de creació de la Comissió per al tracta-

ment de deshabitució amb metadona de toxicòmans dependents d'opiàcics (Sanitat i Seguretat Social) (*DOGC 651*, de 19 de febrer de 1986).

La Comissió que es crea és un òrgan col·legiat integrat paritàriament per representants del Departament de Sanitat i Seguretat Social i de l'Administració de l'Estat.

Se li encomanen, entre d'altres, les funcions d'emetre informes en els expedients d'autorització de centres o serveis de tractament de deshabitució amb metadona, aprovar, suspendre i revocar plans terapèutics individuals, coordinar i avaluar informació i establir un registre de pacients.

DECRET 24/1986, de 13 de febrer, pel qual es desplega l'estructura orgànica de la Direcció General d'Adaptació a les Comunitats Europees (*DOGC 652*, de 21 de febrer de 1986).

ORDRE de 15 de gener de 1986, sobre protecció d'espècies animals salvatges exòtiques (Agricultura, Ramaderia i Pesca) (*DOGC 653*, de 24 de febrer de 1986).

Regula la documentació de què haurà de disposar el propietari o tenidor d'una espècie de la fauna salvatge exòtica, davant la proliferació d'actuacions il·legals d'introducció en el territori de Catalunya d'espècies animals salvatges no autòctones i del seu comerç.

DECRET 28/1986, de 30 de gener, de Reglament de selecció de personal de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (*DOGC 658*, de 7 de març de 1986).

Estableix els sistemes de selecció, preveu un curs complementari de formació, regula l'oferta d'ocupació pública, el procediment, el funcionament dels Tribunals i el període de pràctiques, i contempla la selecció de personal laboral interí i laboral temporal.

DECRET 31/1986, de 30 de gener, pel qual s'estableix diversos Programes d'Actuació en el camp educatiu (DOGC 12 de març de 1986).

S'estableix l'adequat marc normatiu per tal d'endegar un pla de modernització de l'ensenyament que comporta el desenvolupament dels següents Programes d'Actuació en el camp educatiu: Programa de Llengües Estrangeres; Programa d'Informàtica Educativa; Programa Experimental de Reforma Educativa i Programa de Mitjans Audiovisuals.

DECRET 43/1986, de 30 de gener, pel qual es crea el Consell d'Esport Universitari de Catalunya (DOGC 12 de març de 1986).

Es tracta de la creació d'un òrgan que coordini l'acció dels Departaments implicats de la Generalitat i de les tres universitats a fi d'assegurar la millora de la condició física i del rendiment esportiu dels universitaris, i també el millor aprofitament dels recursos materials i personals.

ORDRE de 10 de març de 1986, per la qual es creen diverses Comissions Assessoras del Conseller de Cultura (DOGC 14 d'abril de 1986).

Es creen la Comissió Assessora per al desplegament cultural de Catalunya, la Comissió Assessora per al diàleg entre les cultures existents a l'Estat espanyol, i la Comissió Assessora

per a la modernització cultural de Catalunya.

S'estableix també quins membres integren cada Comissió.

DECRET 87/1986, de 3 d'abril, pel qual es regulen els òrgans de govern dels centres públics d'ensenyament de nivell no universitari (DOGC 9 d'abril de 1986).

Es regulen la composició i les funcions dels òrgans de govern unipersonals i col·legiats dels centres públics i es garanteix el procediment per a l'elecció i nomenament dels càrrecs de responsabilitat directiva i per a la participació dels diferents sectors de la comunitat escolar en el Consell Escolar.

Aquesta regulació s'inspira en la concepció participativa dels diferents membres de la comunitat escolar en l'activitat dels centres dins el marc establert a l'article 27.7 de la Constitució.

RESOLUCIÓ de 19 de febrer de 1986, per la qual es fa públic un conveni entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i el Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya (DOGC 9 d'abril de 1986).

Atès l'article 40 de la Constitució, que estableix que tots els poders públics estan obligats a practicar una política orientada a la plena ocupació, el vint-i-tres de gener de 1986 es va signar un conveni d'establiment dels mecanismes adequats per a la formulació i execució conjunta de les actuacions concretes de foment de l'ocupació i formació professional, que comprèn els aspectes següents:

a) La realització de les obres i serveis d'interès general mitjançant la

contractació de treballadors en atur; la col·laboració en la presentació de projectes i d'accions formatives, en les àrees del Fons de Solidaritat per a l'Ocupació i el Fons Europeu; així mateix la participació del Fons de Solidaritat en el suport salarial de noves contractacions.

b) La col·laboració en la realització del Pla Nacional de Formació i Inserció Professional; en la qualificació professional de demandants d'ocupació, i en la informació i orientació professional.

DECRET 86/1986, de 20 de març, sobre concerts educatius (DOGC de 2 d'abril de 1986).

Es desplega la normativa bàsica que sobre aquest tema existeix per a tot l'Estat, fixant-ne les condicions i requisits necessaris perquè el Departament d'Ensenyament pugui subscriure concerts educatius amb centres docents privats d'educació bàsica obligatòria i no obligatòria.

A més dels drets i obligacions de les parts, en el clausulat dels concerts s'ha de fer expressa referència, entre d'altres, a la quantitat global que l'Administració es compromet a assignar al centre, així com les quantitats a percebre dels alumnes pel centre, si s'escau, en concepte d'activitats complementàries.

2.3 DICTAMENS DEL CONSELL CONSULTIU

A cura de JOAQUIM FERRET

Dictamen núm. 108 sobre l'adequació constitucional i estatutària de la Llei 29/1985, de 2 d'agost, d'Aigües (BOPC núm. 92)

Ponent:

Enric Argullol i Murgadas

Sol·licitants:

Consell Executiu i grups parlamentaris Popular i d'Esquerra Republicana

Resum de les principals qüestions estudiades

El dictamen estableix la diferència entre «recursos» i «aprofitaments» hidràulics, en base a això i als diversos títols competencials estatals (obres públiques, medi ambient...) i a les competències de la Generalitat en matèria d'aigües.

L'examen de diversos articles de la Llei estudiada té en compte el títol competencial prevalent en cada cas. També té en compte que l'assignació de competències als organismes de conca quan no es tracta de competències específiques sobre aigües, sinó sobre obres públiques o medi ambient, pot ésser incorrecta.

Conclusió

«1. Els articles 11.2, 88.1, 96 i 109.2 i 3 de la Llei 29/1985, d'Aigües, són contraris a la Constitució i a l'Estatut d'Autonomia.

2. Els articles 15.b), 21.d), 22.c) i d), 56, 95, 101 i 103.5 i 6 no són contraris a la Constitució i a l'Estatut d'Autonomia, si s'interpreten en el sentit expressat en els Fonaments d'aquest Dictamen.

3. Els altres preceptes esmentats expressament en la sol·licitud parlamentària són adequats a la Constitució i a l'Estatut.

Aquest és el nostre Dictamen, que pronunciem, emetem i signem al lloc i la data indicats al començament.»

Extracte dels fonaments

«D'altra banda, l'article 9.16 EAC es refereix a "aprofitaments", mentre que l'article 149.1.22 CE ho fa a "recursos i aprofitaments". Encara que inicialment el projecte d'Estatut contenia aquestes dues paraules, el text definitiu va prescindir de la primera. ¿Quina és la transcendència d'aquesta diferenciació?

»L'expressió "recurs" hidràulic és certament nova. L'ordenament preconstitucional no establí cap distinció entre recurs i aprofitament. La vella Llei d'Aigües, la qualitat tècnica de la qual ha estat sovint remarcada, incloïa un Capítol XI amb el títol "De

los aprovechamientos especiales de aguas públicas”, la Sección Primera del qual tenia com a epígraf “De la concesión de aprovechamientos”. D'altra banda, aquesta expressió sortia diverses vegades al llarg dels articles 147 a 163, els quals constituïen la Sección.»

«En l'ordenament anterior, en l'expressió “aprofitament” se subsumien la totalitat dels aspectes lligats a l'assignació d'un cabal d'aigua pública i la modalitat de privatització del seu ús, i en quedaven al marge els elements relacionats amb l'obra o la instal·lació tècnica necessària per a instrumentar i fer efectiu l'aprofitament.

»La Constitució, com es posa en relleu, a més, pel procés de discussió, ha introduït una distinció nova, l'explicació de la qual tant es pot trobar en l'evolució tècnica hidràulica, com en l'adaptació de les categories tradicionals per a realitzar una distribució de competències entre els òrgans centrals de l'Estat i les Administracions autonòmiques. Allò que a nosaltres ens interessa ara és l'existència d'aquesta diferenciació que comporta la necessitat de fer una interpretació dels preceptes del bloc constitucional que defugí dos paranys possibles: fer inexistente la diferenciació de la llei fonamental o buidar el contingut real d'allò que la Constitució permet, és a dir, l'atribució de competències efectives a les Comunitats Autònomes per part dels respectius Estatuts. En aquest sentit, és molt útil comparar el text de l'article 148.1.10 CE sobre les matèries en les quals les Comunitats Autònomes ex-article 143 CE poden assumir competències (de fet, obres públiques relatives a aprofitaments) i la clàusula de l'article 9.16 EAC que inclou en la competència autonòmica el moment previ de l'o-

bra, és a dir, l'assignació de l'aprofitament.

»Partint d'aquestes coordenades, l'esquema derivat de la Constitució i de l'Estatut ha de concretar-se en:

»a) individualització del moment del recurs, constituint al seu entorn l'objecte d'una competència;

»b) manteniment d'un contingut de l'aprofitament de manera que impliqui la concreció dels usos de l'aigua i s'entengui com un concepte separat del d'“obra” o que no es confon amb aquest;

»c) separació de la fase d'obra pública.

»5. Arribats a aquest punt, podem fer una certa recapitulació. A la llum únicament de la clàusula del l'article 149.1.22 CE s'hauria pogut afirmar que la competència estatal només s'estén —contemplant, però, tant l'aspecte del recurs com el de l'aprofitament— a les conques que abasten el territori de més d'una Comunitat Autònoma, i, en conseqüència, els Estatuts d'Autonomia podrien assignar a les Comunitats la competència sobre els mateixos aspectes en les conques intracomunitàries.

»Però això no ha estat així, almenys en el supòsit de l'Estatut de Catalunya, ja que aquest només assumeix competència en el sentit d'aprofitament, i no en el de recurs, jugant per tant en relació amb aquest darrer aspecte també en la conca intracomunitària la competència estatal. I d'aquest esquema no és discrepant la referència de l'article 9.16 EAC a les aigües subterrànies en un sentit omnicomprensiu, ja que aquestes, en coherència amb l'article 149.1.22 CE, només poden ésser les que no circulen, passen o corren, és a dir, no totes les aigües subterrànies, sinó només les no

integrades en el cicle hidrològic i, per això mateix, absents del precepte constitucional.

»6. El plantejament fet fins ara —a partir exclusivament de les clàusules dels articles 149.1.22 CE i 9.16 EAC— s'ha d'enriquir amb altres previsions del bloc constitucional que incideixen en la matèria d'aigües. Podem assenyalar en aquest sentit l'esment concret de l'article 9.16 EAC de la competència estatal, ex-article 149.1.25 CE; com també de les facultats estatals pel que fa a la planificació (art. 149.1.13 CE). Tanmateix, s'hauran de recordar els preceptes específics que regulen les competències estatal i autonòmica en matèria d'obres públiques (art. 149.1.24 CE i 9.13 EAC). En fi, ens haurem de fer ressò de les competències relatives al medi ambient (art. 149.1.23 CE i 10.6 EAC).»

«B) Té més significació, en el context d'aquest Dictamen, i àdhuc per perfilar la distinció constitucional entre recurs i aprofitament, la referència a les competències públiques en matèria de planificació.

»En aquest sentit, convé recordar la transcendència econòmica clara de tota acció en matèria d'aigües. I, així mateix, la previsió constitucional sobre l'articulació procedimental necessària de la planificació, que es posa en relleu tant en la clàusula competencial específica —a l'Estat li pertoca fixar les bases i exercir la coordinació d'acord amb l'article 149.1.13 CE, presumint l'existència d'una activitat de les Comunitats Autònomes—, com en la regulació substancial que la Constitució fa d'aquest fenomen —l'article 131 és en aquest sentit prou eloqüent.

»La intervenció pública en l'economia, un dels instruments de la qual són els procediments de planificació, ha estat objecte d'una atenció particularitzada en la Constitució, que hi ha dedicat el Títol VIIè. En el marc d'aquest criteri, apareix esmentat també el concepte de recurs (art. 128 CE), que s'assimila a riquesa o element de l'activitat que precisament pot ésser objecte, si és essencial, de reserva a favor dels poders públics (vegeu l'article 10.3 EAC).

»La significació econòmica del terme "recurs" i el seu lligam a les eines de la reserva al sector públic i de la planificació poden ésser elements útils per entendre la mateixa expressió en matèria d'aigües. Dit amb altres paraules, la intervenció en les aigües en tant que són recurs es concreta en el pronunciament sobre la reserva o no als poders públics, amb la consegüent atribució de titularitat dels béns, en l'establiment d'un règim jurídic excepcional destinat a garantir la finalitat de la reserva i en l'adopció de decisions en el marc del procediment de planificació, el qual, d'altra banda, com hem vist, ha de tenir un desenvolupament pluralista.

»Volem afegir una matisació encara. La reserva del recurs i l'establiment del règim jurídic idoni pot concretar-se en les categories del domini públic quan, com en aquest supòsit, les finalitats de la intervenció ho fan necessari. Com diu l'article 132 CE:

«"Són béns de domini públic estatal els que la llei determini..."

»Amb la competència sobre el recurs s'obre la porta a la integració del bé en el domini de titularitat de l'entitat competent, en aquest cas l'Estat. Ara bé, com ja vam tenir ocasió d'estudiar en el nostre Dictamen número 75, la inclusió d'un bé o cate-

goria de béns en el domini públic estatal no comporta necessàriament l'assignació de totes les facultats inherents al domini a l'ens que assumeix la titularitat, sinó que, en funció de l'ordenació de les competències, algunes facultats, àdhuc d'extraordinària rellevància, poden assignar-se a uns o altres poders públics: «l'atribució de la titularitat del domini públic a l'Estat no implica la monopolització de les intervencions públiques que afectin el demani o estiguin relacionades amb ell. S'ha d'advertir, a més, que si hi ha principis essencials comuns (avui article 132.1 CE) a la institució demanial, són molt diversos, però, els règims jurídics concrets, que són fruit, entre d'altres circumstàncies, del caràcter instrumental amb què s'ha utilitzat la tècnica publicadora... Aquesta diversitat es posa també de manifest en una gradació diferent de les notes característiques del domini públic que han donat lloc a parlar d'una escala de la demanialitat". És precisament allò que es dedueix de la distinció constitucional entre recurs i aprofitament.»

«7. En acabar l'estudi d'aquests diversos preceptes constitucionals i estatutaris, es pot establir un ordre competencial específic pel que fa a les aigües, concretat en els punts següents:

»1) En les conques intercomunitàries corresponen a l'Estat totes les competències relatives a les aigües, amb la puntualització següent: la Generalitat és competent en obres hidràuliques que no siguin d'interès general ni afectin d'altres Comunitats.

»2) En les conques intracomunitàries, a l'Estat, li pertoca:

»a) l'ordenació i la regulació dels recursos amb l'abast abans esmentat;

»b) les obres públiques d'interès general o que afectin d'altres Comunitats.

»3) A la Generalitat, li correspon:

»a) les competències pel que fa als aprofitaments amb l'abast també esmentat;

»b) les obres hidràuliques que no siguin d'interès general ni afectin d'altres Comunitats.

»4) La Generalitat és competent en el territori de Catalunya pel que fa a aigües subterrànies no circulants.

»A més, s'hauran de tenir en compte els altres elements del quadre de distribució de competències esmentats més amunt» (Fonament III).

«2. Volem referir-nos encara a uns darrers extrems. Una de les peculiaritats de la distribució de competències en matèria d'aigües és la definició del seu àmbit territorial, que coincideix amb les conques hidrogràfiques, àmbit diferent de les circumscripcions territorials de les Comunitats Autònomes. Ara bé, aquesta disparitat es produeix només respecte al títol específic d'aigües, però no s'estén a d'altres títols que puguin projectar-se igualment en la regulació d'aquestes.

»D'altra banda, l'existència de diversos títols competencials referibles a una mateixa matèria, o a diverses perspectives d'una mateixa matèria, no és una singularitat de l'àmbit de les aigües. És un fenomen bastant generalitzat, al qual ja s'ha referit en diverses ocasions el Tribunal Constitucional. Els problemes interpretatius que es plantegen no són simples. En tot cas, la competència de consideració preferent serà aquella que es re-

lacioni més específicament amb cada aspecte. A més, la compatibilitat i combinació de mesures de procedència diferent es dona sovint.

»En definitiva, a la llum de les observacions fetes en aquest fonament es pot afirmar que en no tenir la Llei 29/1985 la condició de bàsica i no comportar tampoc una aplicació principal de tot el seu text, la verificació de la constitucionalitat, en general, s'ha de reconduir a aquells preceptes que impliquen una assignació de funcions administratives i als que contenen extrems relacionats directament amb les funcions d'aquestes i, òbviament, a aquells que es refereixen expressament al paper de les Comunitats Autònomes» (Fonament IV).

«Respecte a dos preceptes —els articles 6 i 11.2— en virtut de la Disposició Addicional Setena es manifesta la voluntat que la regulació establerta s'ha d'entendre sens perjudici de les competències autonòmiques d'ordenació del territori. Ara bé, com que els esmentats articles 6 i 11 no són del tot homogenis, s'ha de plantejar si aquesta voluntat és en cada supòsit suficient. L'article 6 regula les limitacions que s'imposen per protegir el demani hidràulic i és, per tant, fàcil la consideració del precepte com un aspecte de la matèria d'aigües, i és suficient la previsió de la Disposició Addicional Setena per assegurar la seva compatibilitat amb les competències autonòmiques en el camp de l'ordenació territorial. No és igual, al nostre entendre, el cas de l'article 11.2. Aquí no és la protecció del domini públic l'interès públic principal, sinó la seguretat de persones i béns en general; objectiu que és més aviat propi d'una política territorial. El mateix legislador sembla conscient d'aquesta

diferència i, per això, a més de la clàusula de la Disposició Addicional Setena, preveu que les Comunitats Autònomes poden establir regulacions complementàries. La solució, però, no està prou adequada a l'ordre de competències que es deriva del bloc constitucional i no hi ha prou fonament per atribuir al Govern la facultat principal, com fa l'article 11.2. I, a més, si es volgués justificar aquesta atribució en les competències específiques en matèria d'aigües, en no subsumir-se en l'aspecte de recurs, s'hauria d'haver diferenciat entre conques intracomunitàries i intercomunitàries» (Fonament V).

«L'apartat b) de l'article 15 mereix també alguna atenció. Concretament, atribueix a l'Estat *"la adopció de las medidas precisas para el cumplimiento de los acuerdos y convenios internacionales en materia de aguas"*.

»En aquest sentit, cal recordar que l'article 27.3 EAC estableix que *"la Generalitat de Catalunya adoptarà les mesures necessàries per a l'execució dels tractats i convenis internacionals en allò que afectin les matèries atribuïdes a la seva competència, segons el present Estatut"*.

»El paral·lisme entre els dos preceptes és gairebé total. Hi ha, però, una paraula diferent: mentre l'article 15 de la Llei que dictaminem es refereix al *"cumplimiento"*, l'Estatut ho fa a l'execució. Si el compliment de les normes internacionals s'entengués equivalent a l'execució, la dissonància entre aquest aspecte de la Llei 29/1985 i l'Estatut seria clara ja que a la llum d'aquest, en matèria d'aigües i respecte a la conca integrada en el territori català, dels acords i els tractats internacionals correspon a la Generalitat. Ara bé, podria entendre's que el

compliment no comprèn l'execució material i directa, sinó mesures orientades a verificar que l'entitat competent no estatal, la Generalitat en el nostre cas, executa els tractats i els convenis, de manera que la facultat de l'article 15 tindria un caràcter de garantia lligat a la competència estatal en matèria de relacions internacionals i a la responsabilitat internacional de l'Estat. En aquesta línia interpretativa no hi hauria objeccions al text de l'article 15.b) de la llei dictaminada.

»L'article 16 estableix unes "bases" del règim jurídic de les administracions hidràuliques de les Comunitats Autònomes amb competències en matèria d'aigües respecte a conques intracomunitàries. Per la mateixa terminologia emprada sembla clar que el legislador estatal, davant de la inexistència d'una competència estatal específica i idònia, ha cercat emparament en la clàusula de l'article 149.1. 18 CE. En tot cas, l'enumeració d'unes bases sobre els òrgans autonòmics amb funcions d'administració hidràulica tanca la possibilitat d'ulteriors requeriments (vegeu el nostre Dictamen núm. 88).»

«La Disposició Addicional Quarta simplifica considerablement l'examen de les diverses clàusules concretes d'assignació de funcions que conté la llei. En disposar que les referències als "Organismes de Conca" s'entenen fetes a les Administracions autonòmiques en els supòsits de Comunitats Autònomes amb competències en matèria d'aigües i amb referència a les conques intracomunitàries, només s'ha de posar l'atenció en dos tipus de preceptes que assignin funcions administratives o reglamentàries: a) aquells que ho fan a òrgans estatals diferents

als Organismes de conca i b) aquells que ho fan als Organismes de conca però respecte a afers que no és correcte de subsumir en la matèria d'aigües, en raó que només en aquest camp hi ha un àmbit territorial específic, i no en els altres, de manera que l'assignació a l'Organisme de conca de competències no estatals implicaria que la part del territori autonòmic no inclosa en la conca intracomunitària quedés al marge d'una competència autonòmica.

»A uns extrems i als altres ens referirem a mesura que examinem sistemàticament els diversos apartats temàtics de la llei» Fonament VI).

«Pel que fa al contingut dels Plans, es pot remarcar l'amplitud de l'article 40, on s'exigeix la inclusió en els Plans d'una profusió de determinacions. La qüestió que es planteja en aquest punt rau en el perill que un detall excessiu de determinacions dels Plans faci evanescents les potestats autonòmiques en l'administració de les aigües. Si es donés aquest fet, es produiria una certa evaporació de la competència sobre l'"aprofitament" en benefici de la del "recurs", i, per aquesta via, una infracció de l'ordre competencial» (Fonament VII).

«L'article 56 de la Llei 29/1986 estableix una reserva expressa de facultats al Govern estatal sense diferenciar que es tracti de conques intercomunitàries o intracomunitàries. Concretament, el primer paràgraf preveu el següent:

»"En circunstancias de sequías extraordinarias, de sobreexplotación grave de acuíferos, o en similares estados de necesidad, urgencia o concurrencia de situaciones anómalas o excepcionales, el Gobierno, mediante Decre-

to acordado en Consejo de Ministros, oído el Organismo de cuenca, podrá adoptar, para la superación de dichas situaciones, las medidas que sean precisas en relación con la utilización del dominio público hidráulico, aunque hubiere sido objeto de concesión."

»L'assignació d'aquesta facultat extraordinària a favor de l'Administració estatal sense distingir entre la incidència en àmbits extracomunitaris o no, així com amb termes no inequívocs, porta a la conclusió de la necessitat de verificar en cada Decret concret si es produeix o no l'afectació» (Fonament VIII).

«L'article 88.1 disposa textualment:

»"1. A fin de proteger adecuadamente la calidad del agua, el Gobierno podrá establecer alrededor de los lechos de lagos, lagunas y embalses, definidos en el artículo 9 de esta Ley, una área en la que se acondicionará el uso del suelo y las actividades que se desarrollen."

»A aquest precepte s'aplica la previsió de la Disposició Addicional Setena, segons la qual el precepte s'ha d'entendre sens perjudici de les facultats autonòmiques en matèria d'ordenació territorial.

»De fet, però, aquesta precaució posa en relleu la singularitat de l'article 88.1, que difícilment pot trobar fonament en l'interès públic propi de l'activitat hídrica. S'ha de tenir en compte que els requeriments de protecció del demani hidràulic troben resposta en les limitacions previstes en l'article 6, a les quals, d'altra banda, fa referència l'apartat tercer del mateix article 88.

»La mesura contemplada en el text

transcrit se situa plenament en el camp de l'ordenació del territori, que té per objecte regular els usos i les activitats sobre el sòl; precisament la finalitat confessada per l'article 88.1 de la Llei 29/1985.

»En conseqüència, el primer apartat de l'article 88, en tant que atribueix al Govern estatal facultats d'ordenació del territori, és contrari a l'ordenament constitucional i estatutari, ja que aquest assigna les competències en aquest àmbit a les Comunitats Autònomes, i, en concret, a la Generalitat de Catalunya.

»L'article 95 de la Llei que es dictamina atorga al Govern estatal la facultat de prohibir activitats industrials en certes circumstàncies. Concretament, preveu el següent en el segon paràgraf:

»"El Gobierno podrá prohibir, en zonas concretas, aquellas actividades y procesos industriales cuyos afluentes, a pesar del tratamiento a que sean sometidos, puedan constituir riesgo de contaminación grave para las aguas, bien sea en su funcionamiento normal o en caso de situaciones excepcionales previsibles."

»Entorn de la situació contemplada en aquest precepte es projecten diverses perspectives. A més de la de les aigües, cal tenir en compte l'ordre competencial en matèria de medi ambient, al qual ja hem al·ludit, i en el camp industrial. En aquest sentit s'ha de recordar que la Generalitat té competència exclusiva, en el marc de les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general, pel que fa a "indústria, sense perjudici d'allò que determinin les normes de l'Estat per raons de seguretat, sanitàries o d'interès militar, i les normes relacionades amb les indústries que estiguin sotmeses a la

legislació de mines, hidrocarburs i energia nuclear " (art. 12.1.2 EAC).

»Qualsevol que sigui la perspectiva a la qual es doni preferència, difícilment es pot trobar fonament per la facultat assignada al Govern estatal, llevat que s'interpretés que a aquest li correspon únicament establir uns criteris normatius que haurien d'ésser aplicats singularment per les administracions competents, és a dir, a Catalunya, la Generalitat.

»En comparació amb l'article 95, la regulació de l'article 98 és més matisada en atorgar al Govern estatal la facultat per ordenar la suspensió d'activitats que donin lloc a abocaments no autoritzats amb un aclariment previ: la facultat del Govern s'entén "en el ámbito de sus competencias".

»L'article 96 assigna al Govern estatal la facultat de suspendre definitivament l'autorització d'abocament. No es troba tampoc en aquest cas fonament suficient per a aquesta facultat estatal, atorgada de manera indiferenciada respecte a totes les conques. No hi hauria dificultat a admetre la correcció d'aquesta solució en el supòsit de les conques intercomunitàries o les intracomunitàries incloses en Comunitats Autònomes sense competències en matèria d'aigües. Però en el supòsit de conques intracomunitàries incloses en el territori d'una Comunitat Autònoma amb les esmentades competències, com és el cas de la Generalitat de Catalunya, l'article 96 no és adequat a l'ordre competencial, atès, a més, el caràcter indiferent d'aquesta regla.

»L'article 101, en relació amb la reutilització d'aigües depurades, estableix textualment:

»"El Gobierno establecerá las con-

diciones básicas para la reutilización directa de las aguas en función de los procesos de depuración, su calidad y los usos previstos. En el caso de que la reutilización se lleve a cabo por persona distinta del primer usuario de las aguas, se considerarán ambos aprovechamientos como independientes y deberán ser objeto de concesiones distintas. Los títulos concesionales podrán incorporar las condiciones para la protección de los derechos de ambos usuarios."

»El segon paràgraf transcrit ens posa en relleu que estem clarament en la regulació d'una modalitat d'aprofitament. Per tant, almenys des de la perspectiva de les aigües, no es troba fonament per a l'assignació d'aquestes facultats normatives al Govern. Ara bé, en la mesura en què es consideri implicat l'aspecte sanitari s'ha de recordar la competència exclusiva de l'Estat per establir les bases de la sanitat; bases que segons la jurisprudència del Tribunal Constitucional no s'han d'establir necessàriament per llei» (Fonament IX).

«En relació amb el *Títol Setè* que regula les infraccions i sancions i, concretament, amb l'article 109, hem de remarcar que segons el que estableixen els números dos i tres:

»"2. La sanción de las infracciones leves y menos graves corresponderá al Organismo de cuenca. Será competencia del Ministro de Obras Públicas y Urbanismo la sanción de las infracciones graves y quedará reservada al Consejo de Ministros la imposición de multas por infracciones muy graves.

»"3. El Gobierno podrá, mediante Decreto, proceder a la actualización del importe de las sanciones, pre-

visto en el apartado 1 de este artículo."

»En l'examen d'aquest precepte hem de recordar abans de tot que la Llei 20/1985, concretament, assigna l'administració, la concessió i la policia de les aigües, en el cas de conques intracomunitàries, a les Comunitats Autònomes amb competències en matèria d'aigües.

»A partir d'aquesta dada, sorprèn la regulació indiferenciada de l'article 109, tant pel que fa a la titularitat de les facultats sancionadores com respecte a la funció d'actualitzar les sancions, però especialment el primer aspecte.

»D'altra banda, una lectura dels supòsits de fet que constitueixen infracció administrativa segons l'article 108 posa en relleu la relació directa i immediata d'alguns d'ells en la definició més específica d'aprofitament.

»En raó d'aquestes observacions i de consideracions realitzades més amunt, especialment al Fonament III, no sembla adequada a l'ordre de competències establert pel bloc constitucional la redacció transcrita de l'article 109» (Fonament X).

«Així l'article 22.c) configura com a funció específica dels Organismes de conca "el control de la calidad de las aguas". Això comporta, en principi, l'execució de l'Administració autonòmica, en la part del seu territori integrada en una conca intercomunitària, respecte a una activitat que, ensems de la significació en una política d'aigües, té una transcendència específica des de l'aspecte del medi ambient. Si s'entén que la precisió de l'article 22.c) exclou l'exercici de les competències autonòmiques, el precepte

és incorrecte des d'un punt de vista constitucional.

»L'article 103.5 i 6, que forma el capítol destinat a regular les zones humides, atorga als Organismes de conca la facultat de promoure, d'una banda, la declaració de determinades zones humides com d'especial interès per a la conservació i protecció, i, d'altra, la dessecació de les zones humides declarades insalubres o el sanejament de les quals es consideri d'interès públic. En el primer cas, s'afirma que la promoció es farà d'acord amb la legislació del medi ambient, i en el segon, la decisió es condiona a un informe favorable previ dels òrgans competents en matèria de medi ambient.

»En el primer supòsit, si la promoció no es confon amb la declaració de zona protegida, que, en qualsevol cas, farà l'Administració del medi ambient, a Catalunya la Generalitat, i per tant l'activitat de l'Organisme de conca és merament promotora o de foment, l'enfocament ens sembla correcte. Seria diferent si sota l'expressió promotora es pretengués acordar l'esmentada declaració protectora.

»En el segon supòsit, es pot considerar adequada la previsió d'un parer vinculant dels òrgans responsables de la gestió del medi ambient, encara que s'oblida la incidència del tema considerat en l'ordenació territorial, que és una comesa pròpia de les Comunitats Autònomes. De tota manera, com que l'article 103.6 de la llei utilitza també l'expressió "promoure", en tant que s'entengui en el sentit abans indicat, el silenci sobre la decisió final permet obviar que es produeixi una afectació de l'ordre de competències.

»L'article 22.d) assigna a l'Organisme de conca "El estudio, proyecto, ejecución, conservación y mejora de las

obras incluidas en sus propios planes, así como de aquellas otras que pudieran encomendársele". També l'article 21.d) assenyala entre les funcions dels organismes de conca "el proyecto, la construcción y explotación de las obras realizadas con cargo a los fondos propios del Organismo y las que les sean encomendadas por el Estado".

»D'altra banda, l'article 23 preveu que els Organismes de conca i les Comunitats Autònomes podran establir una col·laboració mútua en l'exercici de les competències respectives.

»No hi ha a la Llei 29/1985 una referència explícita a la competència autonòmica pel que fa a les obres públiques de naturalesa hidràulica.

»Aquestes són les dades que s'han de confrontar amb la competència de

la Generalitat en matèria d'obres públiques, que en aquest punt s'ha de considerar similar a la matèria configurada a l'article 148.1.20 CE.

»Per tant, correspon a la Generalitat la competència per realitzar obres públiques en tot el seu territori, tant si està o no integrat en l'àmbit d'una conca intercomunitària.

»Només una interpretació adequada, que valori a més l'existència d'espais d'activitat no esmentats —els propis de les Comunitats Autònomes—, pot afavorir l'adequació dels preceptes considerats al bloc constitucional. En aquest sentit, i pel caràcter essencialment de foment de l'acció d'obres públiques, la manca de previsió no implica impossibilitat d'exercici de la competència» (Fonament XI).

Dictamen núm. 114 sobre l'adequació constitucional i estatutària de la Llei 36/1985, de 6 de novembre, per la qual es regulen les relacions entre la Institució del Defensor del Poble i les figures similars en les distintes Comunitats Autònomes (BOCP núm 108)

Ponent:

Francesc de Carreras

Sol·licitants:

Més d'una desena part dels diputats del Parlament, del grup parlamentari de Convergència i Unió

Resum de les principals qüestions estudiades

La principal qüestió tractada és l'extensió dels poders del Síndic de Greuges a les Administracions Locals catalanes.

Conclusió

«L'incís "*cuando actúen en ejercicio de competencias delegadas por aqué-*

llas", de l'article 2.1 de la Llei 36/1985, de 6 de novembre, és contrari a la Constitució i a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

»Aquest és el nostre Dictamen, que pronunciem, emetem i signem al lloc i la data indicats al començament.»

Extracte dels fonaments

«B) *Article 2, paràgraf 1*

»Aquest paràgraf resta igual que en la proposició de llei però amb l'afegit "*cuando actúen en ejercicio de competencias delegadas por aquélla*", després de la referència a les Administracions dels ens locals. Amb aquest afegit, el paràgraf 1 queda redactat de la manera següent:

»*La protección de los derechos y libertades reconocidos en el Título I de la Constitución y la supervisión, a estos efectos, de la actividad de la Administración pública propia de cada Comunidad Autónoma, así como de las Administraciones de los Entes Locales, cuando actúen en ejercicio de competencias delegadas por aquélla, se podrá realizar, de oficio o a instancia de partes, por el Defensor del Pueblo y el Comisionado parlamentario autonómico en régimen de cooperación, según lo establecido en el apartado segundo de este artículo, en todo aquello que afecte a materias sobre las cuales se atribuyan competencias a la Comunidad Autónoma en la Constitución y en el respectivo Estatuto de Autonomía y sin mengua de lo establecido en cuanto a facultades del Defensor del Pueblo por la Constitución y por la Ley Orgánica 3/1981, de 6 de abril.*»

»Als nostres efectes, cal recordar que l'article 1, *in fine*, de la Llei catalana del Síndic de Greuges dóna potestats a aquest de supervisar també "l'actuació dels ens locals de Catalunya en tot allò que afecta les matèries en què l'Estatut d'Autonomia de Catalunya atorga competències a la Generalitat". Com se sap, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, a l'article 9.8, atorga a la Generalitat competència exclusiva en règim local, sens perjudici d'allò que disposa el número 18 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució.

»A primera vista, del paràgraf transcrit, sintàcticament complex, podem extreure'n dues possibles lectures:

»1a. Les potestats de supervisió del Síndic de Greuges i institucions similars sobre els ens locals —a fi de

protegir els drets i les llibertats— només es poden donar en els casos que aquests ens locals actuïn en exercici de competències delegades per les CCAA.

»2a. Tot l'apartat gira entorn de la possibilitat d'un règim de cooperació mitjançant acords. Per tant, en la mesura que no es doni aquest supòsit —el de règim de cooperació— les institucions autonòmiques no són afectades per la Llei.

»La primera lectura respon a una interpretació que donaria primàcia als antecedents legislatius del precepte en discussió, tenint en compte la motivació de l'esmena que va introduir l'incís del qual tractem. En efecte, aquesta esmena va ser presentada en el tràmit de Senat i la seva justificació era la següent: "*Se determina con absoluta claridad la referencia a los entes locales sobre cuyas Administraciones sólo cabe la acción en competencias delegadas por la Comunidad Autónoma*" (BOCG, Senat, núm. 280 (b), 16 de setembre de 1985). Segons aquesta interpretació l'incís seria contrari a les facultats del Síndic de Greuges regulades a la seva llei en desplegament dels articles 35 i 9.8 EAC, en el marc de les finalitats assenyalades a l'article 8 EAC.

»Però de més consistència ens sembla considerar el precepte en qüestió dins el context general de la llei i, per tant, tenint en compte la segona lectura que hem assenyalat. En efecte, la finalitat general de l'article segon de la llei que examinem és únicament la de regular les relacions de cooperació i coordinació entre el Defensor del Poble i les institucions similars de les Comunitats Autònomes. Per tant, la norma no afecta les actuacions individualitzades de l'òrgan estatal i dels

autonòmics que estan regulades a les seves respectives lleis.

»Ara bé, en la mesura que aquestes actuacions del Síndic de Greuges hagin de fer-se, segons l'article 4 de la seva llei, en un règim de cooperació i coordinació obligatòria amb el Defensor del Poble, l'exclusió d'un àmbit d'actuació de les entitats locals del sistema de cooperació previst en la llei que dictaminem afecta el ma-

teix exercici de les facultats del Síndic de Greuges.

D'altra banda, aquesta limitació es projecta també respecte de les possibilitats de cooperació del mateix Defensor del Poble. Aquesta limitació, en la mesura que suposa una reducció de les potestats del Defensor del Poble hauria, segons l'article 54 CE, de regular-se per llei orgànica» (Fonament IV).